

Osudové obrazy z doby mého duchovního žákovství

Ludwig Polzer-Hoditz

VII. obraz

léto 1931

*Lussingrande - pokoj v osamělém penzionu. Úzká
ulička se zahradami dalmátského druhu. Předeší,
navíc matka.*

Právě jsem odložil sešit, z něhož jsem předčítal.

*Theodora: Že jsme se sešli na tomto místě,
doplňuje naši jarní cestu do města uherského.
Jih a nálada východu nacházejí se na obou místech.
A mé bytosti jsou velmi blízké.
Uhři, Slované a Turci: navzájem je spojil osud.
To může člověk vnímat, žije-li pod tímto sluncem.*

*Já: Na tuto cestu na jih
vzal jsem s sebou Palackého Dějiny a čtu o bojích,
jež vedl Korvín s Poděbradským, jak je také vedl a
chtěl Řím.
Korvín, Poděbradský a Eneáš Silvius,*

jako papež Pius druhý, spolu je pojila
tragická sudba.
Rok čtrnáctistý padesátý osmý [1458] pro
všechny tři měl velký význam.
Na krále byli korunováni Korvín a též
Poděbradský,
Eneáš Silvius vystoupil téhož roku na Petrův
stolec.

Matka: Toť zřetelné znamení osudu, vždyť
významný je tento letopočet, jakožto rok
Christiana Rosenkreutze.

Otec: Když setkáme se,
je vždy ve hře osud a duch.
Jsme přeci takto spojeni oním velkým
zvěstovatelem.
I naši dceru miloval.
Přišel k nám a spatřil ji několik hodin poté, co
přišla na tento svět.

Theodora: Jak krásné byly pro mě mé roky ve škole,
kterou on založil a vedl.
Úzce spjata zůstala jsem s učiteli i se žáky.

Já: Velký rozdíl v letech
znamená málo, když promluví osud.
Vždyť hluboce jsme spojeni my všichni, které
on vedl k vědě ducha, ať staří, či mladí, a tak
tomu bude
až za práh smrti.
Mnohé se ještě dozvíme, i jak tomu

bylo s dřívějšími životy.

Rodina se vzdálí, já zůstávám sám ve svém pokoji a začínám opět číst Palackého Dějiny. - Lehce zadřímám.

Hlas: Pohleď jen na obraz na zdi,
ledasco ti napoví.

Já: Co to bylo?

Již několik dní tu bydlím,
a nevšiml jsem si obrazu
na této stěně.
Tak temný je tady tento kout.

Přistoupím k malému obrázku, sundám ho se stěny a přinesu k oknu, čtu maďarskou větu, která stojí pod reprodukcí obrazu. Zůstanu pak pohnutě a zamyšleně stát.

Já (čta): Hunyadi Mátyásnak Prágában

1458 híriil adják, hogy magyar
királlyá megválasztották. -

Já: Osud jasně promluvil, jak
tomu mám rozumět?

Jak do této sudby začleňují se mí
přátelé?
Tolik pokojů je prázdných v tomto
domě.